

nogen sinde har hørt, og at fru Lissa Mathiasen burde vide bedre. Det tror jeg egentlig også at fru Lissa Mathiasen gør, for jeg har dog altid ment, at fru Lissa Mathiasen i hvert fald var virkelig kompetent på dette område.

Man behøver ikke at gå tilbage til noget statsligt styringssystem. Dette system, hvilket boligministeren lige har bekræftet, er nøjagtig det samme system, som gælder for nyt almennyttigt byggeri. Det administreres, så vidt alle ved, nogenlunde o.k. i kommunerne, og det er jo ikke sådan, at hvis der er én, der kommer med et forslag, som overstiger rammebeløbet, så fjerner man køkkenet i nyopført almennyttigt boligbyggeri, nej, man ændrer projektet. Det er lagt ud til kommunernes godkendelse, og kommunerne vil selvfølgelig ikke godkende noget, hvor køkkenet mangler, eller som på anden måde er et dårligt projekt.

Den garanti, der ligger i det her forslag, er, at man lader ansvaret ligge hos dem, der skal betale pengene. Det er nemt at bevilge pengene, hvis man ikke har noget ansvar og kan sende regningen videre til nogle andre, og det er det system, som man gennemførte i 1982, kan jeg sige til fru Lissa Mathiasen.

Så skal jeg bare lige hilse og sige, at da havde jeg for en kort stund forladt dette Ting, men hvis jeg havde været her, så havde fru Lissa Mathiasen nok kunnet erindre, at det ville jeg have kritiseret allerede på det tidspunkt.

Jeg kritiserer under ingen omstændigheder, at boligministeren er kommet med et oplæg. Indholdet i oplægget lægger jo, som jeg sagde, på en masse områder op til forslaget, men jeg kan jo se på datoerne, at regeringen først gør noget ved dette område, hvis problemer er accelereret, efter at vi i november måned udsendte en pressemeddelelse.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Jeg skal lade være med at udtale mig om, hvem der er kompetent, og hvem der ikke er kompetent. Jeg undrede mig bare over, at fru Kirsten Jacobsen kunne komme med det her, og så skal jeg ikke sige mere om det. Det, jeg så har sagt, tror jeg egentlig også er klart og tydeligt.

Jeg synes, det er imponerende, at man overhovedet ikke anerkender, at udgangspunktet er forskelligt for det, man går i gang med at byforny. Og den dér meget firkantede måde, det bliver stillet op på her, hvor man siger, at det så er kommunerne, mener jeg ikke er brugbar.

Når jeg tillod mig at henvise både til 1979 og 1982, var det med velberåd hu. Jeg kan godt erindre, at der var en periode, hvor fru Kirsten Jacobsen ikke var til stede her i Folketinget, men jeg kan så også erindre meget tydeligt – og det tror jeg at vi egentlig er flere der kan – at den meget store debat om, hvordan byfornyelsesloven skulle se ud, og det meget store udvalgsarbejde om udformningen af byfornyelsesloven faktisk fandt sted frem til 1979, og som følge deraf tror jeg også, vi er nogle stykker inklusive fru Kirsten Jacobsen, som burde kunne huske, hvad det var for nogle ting, det drejede sig om.

Men jeg synes ikke, man kun kan henvise til 1982, for vi er også nødt til at se på, hvad det så var, der skete i 1994, og det, som boligministeren og også jeg har prøvet at tage fat i, er, hvad det var for ændringer. Det, vi ønsker nu, er at gå videre, så vi får noget bedre ud af byfornyelsen, men jeg mener ikke, at vi med fru Kirsten Jacobsens forslag overhovedet kommer et skridt videre i retning af at få helhedsvurderingerne, tværtimod.

Erling Oxdam (V):

Hovedsigtet med dette lovforslag kan Venstre støtte.

Der er forekommet alt for høje kvadratmeterpriser i forbindelse med byfornyelsessager; i forslaget nævnes helt op til 35.000 kr. pr. m². Jeg ved nu ikke, hvor det har været, men op imod 18.000–20.000 kr. har jeg hørt om her i København.

Det er også principielt forkert, at kommunen blot kan lade regningen for overskridelser af de bevilgede rammer gå videre til staten. Efter forslaget afholder kommunen al offentlig støtte ved eventuelle tab på garantier efter loven til den del af de garanterede forbedringsudgifter, der dels er anvendt til ombygning af boliger, dels overstiger det vejledende rammebeløb for nyt almennyttigt boligbyggeri inklusive det såkaldte udfyldningstillæg på 10 pct. Dermed er der altså givet en slags højeste pris for de rammer. For samtidig at hindre, at et projekt etapeledes, altså for at nå ned under maksimummet, indføres den regel, at den godkendte forbedringsudgift tillægges de forbedringsudgifter, som inden for de sidste 3 år fra tilsagnstidspunktet er afholdt på ejendommen. De skal altså tælles med.

Denne ordning svarer i øvrigt til den ordning, der allerede i princippet er gældende ved almennyttigt byggeri. Rammebeløbet med tillæg